

Omul care avea mucegai înăuntru

A fost odată ca niciodată un om. Și omul era un aiurit și jumătate. Și toată ziua-bună ziua stătea cu nasu-n vreo carte, izbindu-se cu fruntea de felinare și de trecătoare. Era plin de vânătași și de cucuie și mai că-ți venea să crezi că face parte din tagma aia de oameni care-atrag bolile ca mierea muștele.

Și într-o zi, pe când stătea-n pat și citea povești de gavagai, omul simți că i se face foame. Să mănânci și să citești în același timp e ceva nespus de frumos, numai că-i o apucătură de persoană solitară.

Persoanele solitare sunt de mai multe feluri. Unele sunt morocănoase și foarte urâcioase, și nimeni nu vrea să aibă de-a face cu ele. Altele sunt speriate de teama de cei din jur, izolându-se ca să se protejeze. Unele, oricât ar încerca, nu se potrivesc cu lumea ambientă și pace. În fine, altele sunt tare aiurite și nici nu le trece prin cap c-ar putea să socializeze. Omul nostru, poate pentru ca personajele care trăiesc în povești au trăsături excepționale, făcea parte din toate cele patru submulțimi.

Și într-o zi, spuneam, stătea el în pat și citea și i s-a făcut foame. Și-a căutat ceva de mâncare – niște brânză (telemea) și niște șuncă, pe care, din spirit de prevedere, le tăiase dinainte, și niște pâine feliată la pungă – numai că-n timp ce și le-aducea-n pat, la botul calului, nu-și dezlipia ochii de foaia cu povești. S-a lungit pe burtă și-a început să mănânce mecanic.

Și, când era aproape gata, profitând de faptul că tocmai terminase o poveste, și-a aruncat ochii peste ce mânca. Și-a constatat îngrozit că pâinea era mucegăită.

- Am să fac pelagră, își spuse înspăimântat. (Ca toți oamenii solitari, vorbea singur.) O să mi se cojească pielea de pe mâini, iar ochii-o să-mi devină sticloși.

Și, înciudat, se puse să-njure poveștile de gavagai, singurele vinovate pentru nefericita lui stare viitoare.

În zilele care-au urmat, omul s-a cercetat cu atenție-n oglindă. Aștepta pelagra cu inima strânsă. Începuse să regreta că-i o persoană solitară, și se gândea că i-ar fi prins bine un prieten, să se sfătuiască cu. S-ar fi dus și la medic, numai că-i era rușine să nu-l creadă sărac. Auzi, să facă pelagră în secolul 21. Mai rău ca țărani din satul Flămânzi la 1907.

Și, tot stând el așa chinându-se cu gânduri și cercetându-se-n oglindă, într-o zi băgă de seamă că-i ieșeau câteva fire subțiri și argintii din nas.

- Colac peste pupăză mi-a mai încărunțit și părul din nas, își spuse cu mâhnire. S-au adunat toate pe capul meu. Pentru un om bătrân, pelagra e fatală.

Și se duse înciudat să mai citească niște povești de gavagai, care oricum nu mai puteau să-i cauzeze. Și, după ce termină cu poveștile, se duse iar la oglindă.

- Hm, mormăi, zici că-s un moș de 80 de ani, așa-mi crește părul din nas.

Și apucă un smoc de păr, ca să-l taie cu forfecuța. Dar smocul se desprinsese ca de la sine, iar omul nu simți nicio durere.

- Dumnezeilor, strigă îngrozit privind smocul, am mucegai înăuntru!

Mucegaiul e o plantă care eflorează pe mâncare, în special în locurile umede și calde. După folosință, poate fi benign – când crește pe Brie sau în găurelele din Roquefort – sau malign – când un farmacist extrage din el penicilină, iar o asistentă grasă ne-nțeapă-n mușchii fesieri, sau când crește necontrolat pe te miri ce. După consistență, poate fi compact și uscat, păstos, vâscos sau delicat și filiform. După culoare, poate fi verde aprins, când e tânăr, verde cenușiu, alb, argintiu, sau verde vinețiu cu alb – caz în care acoperă alimentul invadat cu o surplombă cleioasă și grețoasă la privit. Din punct de vedere social, mucegaiul trăiește în colonii, indivizii într-ajutorându-se.

Omul din povestea noastră, care nu era tocmai o persoană atentă, nu știa toate acestea despre mucegai. Dacă le-ar fi știut, probabil ar fi înnebunit de groază. Însă știa oricum că e-ntr-o situație deloc de invidiat.

- Ce mă fac? își frângea mâinile. Cum să scap? Dacă a ajuns până-n nas, înseamnă că-s plin.

Și omul nu greșea în presupunerile lui. Când condițiile de mediu i-o permit, mucegaiul se-ntinde până unde poate. Iar înăuntru omului era cald și umed, permițându-i să crească pe toate organele, ca lichenii pe pietrele din tundră.

- În curând o să m-acopere și pe-afară. Cum o să mai scot capul-n lume?

De data asta, însă, omul greșea. Mucegaiul n-avea de gând să-l acopere și pe dinafară. Afară sunt tot felul de factori răuvoitori, precum apa din duș, așa că n-avea rost să se complice. Și, dacă o colonie de pe ficat n-ar fi cerut comunității mucegăiești aer proaspăt, probabil că omul nostru n-ar fi bănuit niciodată ce are înăuntru.

- Ce mă fac? repeta el mecanic.

Într-o străfulgerare de luciditate, își dădu seama că trebuie să-l întrebe pe Google. Întâi îl întreabă „ce mă fac”, dar Google îi răspunde vrute și nevrute, ca un terapeut, fără a-i da și o soluție. Însă omului îi veni ideea să pună o întrebare mai precisă, „cum scap de mucegai”. Și afla că poate să scape cu clor.

Fericit, omul se duse la baie și-și turnă un pahar mare cu clor. Îl bău dintr-o dată, ținându-și răsuflarea, ca să nu i se taie, și simțind o bucurie meschină la gândul ca mucegaiul din el o să moară. Spre seara își dădu duhul.

mijomir mecu

Notă explicativă

Povestea aceasta marchează o schimbare stilistică importantă și subtilă în creația lui Gavagai.